

TAINA SPOVEDANIEI

Este Taina în care Dumnezeu iartă, prin duhovnic, păcatele creștinilor care se căiesc sincer și le mărturisesc la scaunul spovedaniei, în fața preotului.

Ea are diferite numiri. Se numește pocăință, pentru că cel ce o primește trebuie să regrete în mod sincer, păcatele săvârșite și mărturisite preotului duhovnic; mărturisire sau spovedanie, întrucât creștinul își mărturisese păcatele în fața preotului; al doilea Botez, pentru că prin ea se spală păcatele întocmai ca prin Taina Botezului; iertare, dezlegare, pentru că prin ea se dezleagă păcătosul de legătura păcatelor; împăcare, pentru că ne împacă cu Dumnezeu.

Mântuitorul Hristos a îngăduit această Taină sfinților Săi apostoli când le-a spus : "Oricâte veti lega pe pământ, vor fi legate și în cer și oricâte veti dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer" (Matei XVIII, 18; XVI, 19). El a instituit-o apoi după Sfânta Sa înviere din morți, când arătându-Se apostolilor le-a zis : «Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl vă trimit și Eu pe voi. Și zicând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis : Luati Duh Sfânt; căroră veti ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veti tine, vor fi tinute» (Ioan XX, 21-23). Puterea de a lega și dezlega păcatele o are numai Mântuitorul Hristos, cum ne-a arătat (Luca V, 20 și 24), dar El a dat această putere și apostolilor (Ioan XX, 21-23) și prin aceștia, episcopilor și preoților.

Recunoașterea păcatelor se face prin mărturisirea sau spovedirea lor, prin viu grai, în fața preotului-duhovnic. Păcatul apasă conștiința noastră ca o piatră și o rănește dureros. Dar prin mărturisire, sufletul se usurează, inima dobândește liniste, conștiința câștigă împăcare și rana se vindecă. După cum bucuriile cer să fie mărturisite și prin aceasta își sporesc frumusețea, asemenea și durerile se cer mărturisite și astfel sufletul se usurează.

Păcatul, oricum ar fi el, mare sau mic, trebuie să fie mărturisit în fața preotului duhovnic, cu adâncă părere de rău, cu hotărârea de a nu mai gresi, cu credința puternică în Hristos și cu nădejdea în îndurarea Lui. Aceasta, pentru a ne păstra mereu curată haina sufletului nostru, pentru a nu ne despărți de Dumnezeu. Sfântul apostol Iacob ne îndeamnă, zicând : «Mărturisiți-vă unul (credinciosul) altuia (preotului) păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului" (Iacob V, 16). Asadar, când ne simțim apăsati de păcate, când suntem bolnavi sufleteste, să alergăm la preoții Sfintei Biserici și lor să ne mărturisim, ca prin rugăciunea și dezlegarea lor să dobândim iertarea păcatelor (Iacob V, 14-15). Și în alt loc ni se grăiește despre îndatorirea creștină de a ne mărturisi păcatele: «Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi însine și adevărul nu este întru noi. Dacă mărturisim păcatele, El Iisus Hristos este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curătească pe noi de toată nedreptatea. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos, și cuvântul Lui nu este întru noi» (1 Ioan I, 8-10).

Lucru deosebit de însemnat nu este însă numai mărturisirea păcatelor, ci căința, adică părerea de rău și durerea sufletească pe care o simte creștinul pentru păcatele săvârșite în felurite chipuri. Căci fără de căință, Sfânta Mărturisire sau Pocăința nu ne aduce roadele dorite ; nu ne aduce iertarea și împăcarea cu Dumnezeu. Iar căința trebuie să fie sinceră, deplină (pentru toate păcatele) și să izvorască din credința, nădejdea și iubirea lui Dumnezeu.

Aceeași însemnătate o are și hotărârea de îndreptare, curajul prin care punem hotărâre între viața trecută

si cea viitoare; o hotărâre sfântă, că vom duce de acum înainte o viață nouă, viață în Hristos, făcând fapte vrednice de pocăintă (Matei III, 7).

Mărturisirea sau însirarea păcatelor fără căință adevărată si fără hotărâre de îndreptare, nu aduce iertarea păcatelor (Luca XIII, 5).

Cerintele unei bune mărturisiri a păcatelor trebuie împlinite printr-o pregătire din bună vreme, cu deosebire prin post si rugăciune. Căci postul smereste trupul, iar rugăciunea deschide sufletul credinciosului în fata lui Dumnezeu. De asemenea, să cercetăm în cei măsură ne-am împlinit datoriile către Dumnezeu, către Sfânta Biserică, apoi către aproapele, către familie, către noi însine, către Patrie, si asa să păsăm către Sfânta Taină a Spovedaniei.

Stiut este că Sfânta Mărturisire se administrează celor ce se pregătesc a primi Sfânta Cuminecătură. De aceea si grăiește sfântul apostol Pavel: «Să se cerceteze (însă) omul pe sine si asa să mănânce din pâine si să bea din pahar» (1 Cor. XI, 28), adică să ia Sfântul Trup si Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos numai după vrednică mărturisire.

După ascultarea celor mărturisite de creștin, dacă din ele se vedește căință si hotărâre de îndreptare, preotul-duhovnic îl dezleagă pe acesta prin cuvintele : "Domnul si Dumnezeu nostru Iisus Hristos, cu harul si cu îndurărilor iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine, fiule, si să-ti lase toate păcatele. Si eu, nevrednicul preot si duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert si te dezleg de toate păcatele, în numele Tatălui si al Fiului si al Sfântului Duh. Amin".

Potrivit cu greutatea păcatelor mărturisite si după cea mai bună socotintă a preotului-duhovnic, celui ce s-a spovedit i se dă, înainte de dezlegare, un canon de pocăintă, ca de pildă : rugăciuni, metanii, participarea la sfintele slujbe si îndeosebi la Sfânta Liturghie din duminici si sărbători, fapte de milostenie, înfrânări de la anumite mâncăruri sau fapte. Toate acestea nu urmăresc pedepsirea celui ce s-a mărturisit, ci îndreptarea lui; ele sunt asemenea unor leacuri spre însănătoșire duhovnicească, spre întărire în virtute si îndepărtare de păcat.

Roadele Sfintei Mărturisiri sunt de nepretuit. Căci ea ne dezbracă de haina întinată a păcatelor si ne îmbracă în haina cea nouă a virtuților creștine, în haina luminoasă a harului dumnezeiesc ; din starea de păcat si de osândă, ea ne trece în starea de har mântuitor. Ea ne deschide calea spre desăvârșire, ne sporește evlavia, rodeste curăția sufletului, pacea cugetului, îndreptarea vieții spre câștigarea fericirii vremelnice si vesnice.

Soroacele Sfintei Mărturisiri nu sunt fixe. Dar e bun si folositor lucru, pentru viața noastră duhovnicească, să ne spovedim cât mai des, dar mai ales cu prilejurile arătate în legătură cu Sfânta Cuminecătură.

RUGACIUNI

a) Inainte de spovedanie

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, Cela ce pentru păcatele mele ai primit ocară pe cruce si chemi pe cei păcătoși la Tine, zicând : "Pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară", primeste-mă si pe mine, nevrednicul. Iartă-mi toate păcatele mele si-mi dă harul Tău si binecuvântarea Ta, pentru mila Ta cea mare si nemăsurată ; cu rugăciunile preacuratei Maicii Tale si ale tuturor sfintilor Tăi. Amin.

b) După spovedanie

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, izvorul înțelepciunii si al darului, deschide buzele mele ale păcătoșului si mă învată cum se cuvine si pentru ce se cade să mă rog. Că Tu esti Cel ce stii multimea cea mare a păcatelor mele. Iată, cu frică stau înaintea Ta ; îndreaptă viața mea, Cel ce îndrepti toată zidirea cu cuvântul si cu puterea cea nespusă a înțelepciunii, Cel ce esti liman celor înviforati, si-

mi arată calea pe care voi merge. Dă cugetelor mele duhul înțelepciunii Tale, iar nepriceperii mele duhul înțelegerii. Cu duhul temerii de Tine pătrunde faptele mele și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Cu duh stăpniitor întărește alunecarea gândurilor mele ; ca în toate zilele fiind îndreptat spre cele de folos cu Duhul Tău cel bun să mă învrednicești a împlini poruncile Tale și pururea să-mi aduc aminte de mărită venirea Ta, care va cerceta toate faptele noastre.

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu esti și Tie slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sursa: <http://www.sfaturiertodoxe.ro>

SFANTA SPOVEDANIE

În cele ce urmează, m-am gândit să vorbesc câte ceva despre taina Sfintei Spovedanii.

Una din marile datorii duhovnicești, atât ale monahilor, cât și ale creștinilor, este spovedania pacatelor. Trebuie să știm mai întâi ca toți gresim înaintea lui Dumnezeu, unii mai mult, alții mai puțin, și nimeni nu este fără de păcat.

Acest lucru ni-l arată Sfânta Scriptură care zice : **Toti multe gresim. Iar de vom zice ca pacat nu avem, pe noi insine ne inselam și adevărul nu este în noi; iar dacă ne vom marturisi pacatele, credincios și drept este Dumnezeu, ca să ne ierte noua pacatele și să ne curatească pe noi de toată întinaciunea și nedreptatea.**

Dacă mi-am marturisit cu caintă și cu pregătire cuvenită și m-am spovedit curat, preotul, numai dacă a pus mâna pe cap și a zis : " Dumnezeu să te ierte ", pacatele mele s-au ridicat.

Iar dacă nu m-am dus cu caintă și cu pregătire cuvenită la cel mai iscusit duhovnic, și n-am știut să mă marturisesc curat, să descopăr toate pacatele mele, să primesc canon pentru ele și să le parasesc, pot să fac o mie de dezlegări, ca păcatul, otrava, a rămas tot în mine, de nu m-am dus pregătit.

De aceea folosul, valoarea cea scumpă a Sfintei Spovedanii nu ține de preot, ci de mine. Eu, dacă mă duc cu toată sfîntenția, cu toată convingerea în fața lui Dumnezeu - ca, atunci când mă duc în fața preotului, înaintea lui Dumnezeu mă duc, ca preotul este numai un martor -, trebuie să-i spun toate pacatele mele.

Altfel crezi că în ziua judecatii preotul poate să-ți ajute ceva, dacă n-ai spus drept ? Doamne fereste ! Preotul n-a putut dezlega la spovedanie decât ce i-ai spus tu. Iar dacă tu ai avut vreo rezervă și ai ținut vreun păcat nespuse, toate pacatele le ai îndoite. Așa spun Sfîntii Părinți, pentru că ai crezut că Dumnezeu nu știe ce ai făcut tu.

Iată care sunt condițiile pe care trebuie să le împlinească spovedania :

1. Spovedania trebuie să se facă înaintea duhovnicului. Deci, eu când mă duc la spovedanie înaintea preotului, mă duc în fața lui Dumnezeu. Preotul este un simplu martor. În ziua judecatii el atât poate spune, cât i-am spus eu. Ce nu i-am spus, nu-i dezlegat nici pe pământ, nici în cer. Dar eu, dacă m-am dus la spovedanie și i-am spus toate și preotul mi-a făcut dezlegare cu mâinile pe cap, eu sunt dezlegat.

2. Spovedania trebuie să fie completă și să nu se ascundă nimic din cele făcute, cum am spus mai înainte. Ai auzit ce spune Sfântul Apostol Pavel ? **Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât toată sabia cea cu două tăisuri și străbate până la despartitura trupului de a duhului,** cea mai înaltă unire între om și Dumnezeu.

3. Spovedania trebuie facuta de buna voie, dupa marturia Duhului Sfânt, care zice : si din voia mea ma voi marturisi Lui;

4. Spovedania trebuie sa fie facuta cu umilinta, caci inima infranta si smerita Dumnezeu nu o va urgisi;

5. Spovedania sa nu fie prihanitoare, adica sa nu dam vina pe nimeni, nici pe oameni, nici pe vreo alta zidira a lui Dumnezeu, nici chiar pe diavoli. La spovedanie numai pe noi sa ne invinuem si sa ne prihanim, cum zice Sfantul Ioan Scararul : " A mea este buba, a mea este rana; dintru a mea lenevire s-a facut, iar nu dintr-a altuia " .

6. Spovedania se cuvine sa fie dreapta, adica sa spui adevarul, spune cum ai facut toate, fara rusine. Isus Sirah spune : **Este rusine care aduce pacat si este rusine care aduce slava si har.** Rusinea aceasta pe care o suferi la spovedanie te scuteste pe tine de rusinea aceea pe care o vom suferi cu totii la ziua cea infricosata a Judecatii lui Dumnezeu.

7. Spovedania sa fie hotaratoare. Sa luam inaintea duhovnicului o mare hotarare de a nu mai pacatui, ajutandu-ne noua dumnezeiescul har, si sa voim mai bine a muri de mii de ori decat a mai pacatui de acum inainte cu vointa noastra.

Sfantul Vasile cel Mare zice : " Nu se foloseste de marturisire, nici se marturiseste, cel ce zice la spovedanie numai ca a gresit, insa ramane iarasi in pacat si nu-l uraste ". Toata pocainta ta intru aceasta consta, adica sa te hotarasti a-ti schimba viata.

Cand ma duc la marturisire cu parere de rau si cu pocainta, si imi cunosc gresalele, ii spun preotului cate tin eu minte. Dar ca sa tii minte si sa faci o marturisire intreaga, nu te duce cu ochii legati la preot, ca diavolul iti ia mintea si uiti. Cu o saptamana sau doua inainte, stai intr-o camera linistita, ia-ti un caiet si scrie toate pacatele tale din copilarie pana in ziua spovedaniei.

Ce pacate am eu pe constiinta, de cande eram copil mic, cand eram de cinci ani, cand eram de sapte ani, cand eram in clasa intai la scoala, cand eram in clasa a doua, cand eram intr-a noua, cand eram fata mare, inainte de casatorie, sau dupa casatorie, cand eram militar, cand eram flacau.

Scrie, ca si diavolul a scris. Avem contabil bun, ingerul rau pe umarul stang, care scrie tot, si ingerul cel bun pe umarul drept, care scrie si el faptele cele bune ale omului.

Si atunci uite ce-i. **Stii ca nimic necurat nu va intra intru Imparatia cerurilor ?** De aceea, cel mai mare bine pe care poti sa-l faci unui om, este acesta. Daca vezi ca s-a imbolnavit in casa la tine, tata sau mama sau ginerele sau nora sau fata sau baiatul sau fratele, cine a slabit de boala si se apropie de moarte, nu se poate un bine mai mare decat sa-i aduci preotul repede. Nu doctorul. Doctorul este un bolovan de pamant ca si tine ! Preotul a luat dar de la Dumnezeu. Nu ati auzit in Evanghelie ? **Ce veti lega voi pe pamant, va fi legat si in ceruri si ce veti dezlega voi pe pamant, va fi dezlegat si in ceruri !**

Daca ai reusit sa-l spovedesti curat inainte de moarte, i-ai salvat sufletul. Cand se duce la vami, sufletul care a avut pacate, daca le-a dezlegat preotul aici, Duhul Sfânt a sters tot de pe tablele lor. Crapa, mor de ciuda diavolii : " Ia uita-te, domnule ! L-am avut in mana ! " Duhul Sfânt i-a sters pacatele. Aceasta putere le-a dat Dumnezeu preotilor, ca daca nu dadea Dumnezeu aceasta putere preotilor, nimeni din oameni nu s-ar fi mantuit.

Dar Dumnezeu, Cel ce a facut cerul si pamantul, a stiut cum sa faca pentru a mantui lumea. Cand a inviat Hristos aceasta putere le-a dat Apostolilor. Ce le-a spus la Apostoli ? A suflat asupra lor si le-a zis : **Luati Duh Sfânt; carora le veti tine pacatele, tinute vor fi si carora le veti ierta, iertate vor fi si orice veti dezlega voi pe pamant, va fi dezlegat si in cer ...** Ce, fratilor, voi nu ati citit ? Nu ati auzit Evanghelia ?

Deci, cand vezi ca esti bolnav de moarte, nu alerga la doctor, ca poate te omoara acela si mori nemarturisit. Intai spovedeste-te si apoi du-te si la doctor, daca este cazul, dar tu sa fii marturisit. Daca ai murit, gata, te-ai usurat ! Ca vei muri in mainile doctorului, ca vei muri acasa, tu sa fii marturisit. Insa intai doctorul sufletelor, ca el te va scoate din iad. Asa. Si nu te gandi ca n-are dar.

Dupa o spovedanie curata, trebuie sa primim un canon, pe care trebuie sa-l tinem. **Cel ce se**

spovedeste are mare datorie de a-si face canonul dat pentru a scapa de chinul cel vesnic al iadului.

Vedem in Sfanta Scriptura ca prin canon s-au curatit toti cei ce au pacatuit inaintea Domnului. Altfel, cel ce a primit canon si nu-l face, nu se poate curati de lepra pacatului si nici sufletul sau nu este slobozit din robia dracilor.

Este bine stiut ca cel ce se pocaieste cu adevarat, nu numai ca primeste canonul dat de duhovnicul sau, ci singur cere mai mult canon, stiind ca ori aici vremelnic, ori dincolo vesnic, pacatosii trebuie sa-si faca canonul.

Iar canonul sa fie dupa masura puterii fiecaruia. Ai auzit ce spune Sfantul Marcu Ascetul ? " Cata deosebire are arama de fier si fierul de gateje - adica de vreascuri -, atata deosebire este intre un trup si altul ". Altul este din fire sanatos si tare si poate sa posteasca si sa nu manance pana seara; iar altul, saracul, daca n-a mancat de doua - trei ori pe zi, cade jos. In toate acestea se cauta scopul. De aceea **dreapta socoteala este imparateasa faptelor bune.**

Tu crezi ca pe dracul il intreci la fuga ? El intr-o clipa este la marginea pamantului. Numai cu asta il intreci : **daca te smeresti si te socotesti a fi praf si cenusa si pacatos si neputincios si nevrednic de a trai pe pamant. Numai de smerenie se teme diavolul ! De alta nu se teme el. Poti sa fii tu nevoitor cat ii lumea, daca nu stii sa ceri iertare, esti batjocorit de diavoli.**

De aceea, fratilor, sa ne ajute mila Domnului sa castigam oleaca de smerenie si dreapta socoteala, fiindca in lumea aceasta sunt curse si ispite si fel de fel de nedumeriri pamantesti si duhovnicesti. Dar sa avem in toate dreapta socoteala. Ca padurea nu se teme de cel ce incarca o data mult pe o caruta. Stie ca mai la vale se rupe osia si se strica carul. ea se teme de acela care ia cate un lemnisor si-l duce acasa. Asa si vrajmasul, nu se teme de cel care incepe cu multa nevointa, ca oboseste si ramane. Ci, se teme de cel care ia cate oleaca asa, incet, incet.

Sfantul Teodosie spune : " De lucrezi cate putin, cate putin se imbogateste cineva si la cele trupesti si la cele duhovnicesti ! ". Cate oleaca ! Asa sa luati fapta buna, cate oleaca si sa va para rau ca n-ati facut mai mult.

- Cand se face spovedania generala ? au intrebat unii credinciosi.

- O data pe an tebuie sa faci spovedania generala din mica copilarie. Sfantul Nicodim Aghioritul spune : O data pe an, in Postul Mare, este bine sa faci spovedania generala. Stii de ce ? Pentru smerenie. Te ajuta mult sa-ti aduci aminte pacatele. Eu ma marturisesc, dar dracul ma face sa uit pacatele mele cu care am maniat pe Dumnezeu.

Dar eu, cand fac spovedania generala, mi le face ingerul cat muntele in fata mea. " Vezi cine esti ? " Smerenia ! Si atunci, mai mult se apropie Dumnezeu de noi, cand noi ne smerim din adancul sufletului.

- Dar ce incredere avem ca ni s-au iertat toate pacatele prin spovedanie ?

- Dar dumneata daca ai spalat o rufa bine, curata, si daca se mai murdaresti, nu o mai speli din nou ? Nu pui soda si lesie si o pui la uscat ? Precum camasa trebuie spalata, asa si sufletul trebuie spalat mereu prin deasa spovedanie.

Dar Sfintii Parinti si mai ales Sfantul Nicodim Aghioritul avea o invatatura pentru duhovnic : " Sfatuieste-i, o! duhovnice, la spovedanie deasa si curata pe toti ". O data in an se face spovedania generala din nou. Si asta-i pentru smerenie si pentru ca omul sa nu uite neputintele lui, cu care a suparat pe Dumnezeu. Asa este.

De aceea trebuie sa ne pocaim, sa ne para rau. Pentru ca Dumnezeu este atat de milostiv si de bun,ca nu mai tine minte raul ce-am facut, daca noi ne intoarcem din toata inima si ne marturisim.

Ati vazut ce spune proorocul Isaia : **Intoarceti-va catre Mine si Ma voi intoarce catre voi, fiii oamenilor. De vor fi pacatele voastre ca mohoraciunea, ca zapada va voi albi, si de vor fi ca roseala, ca luna le voi face albe si nu voi mai pomeni cele dintai ale voastre.**

In bunatatea Lui cea fara margini, El stie neputinta noastra, ca gresim cu voie si fara voie, cu stiinta si cu nestiinta. Nu este clipa cand nu gresim inaintea Domnului. Dar nimeni nu stie firea omului mai mult ca Dumnezeu, caci El ne-a facut din nimic.

De aceea, cum ne intoarcem catre El cu lacrimi, cu parere de rau, cu spovedanie curata, ne si iarta. Cine are pacate mai grele trebuie sa faca oleaca de canon, ca Dumnezeu totdeauna este gata sa ne primeasca si sa ne ierte, caci suntem zidirea Lui.

Nimeni nu L-a facut pe Hristos sa coboare din cer, decat mila Lui, dragostea Lui pentru oameni. I-a fost mila de neamul omenesc. Ca atat de multa dragoste are fata de neamul omenesc, incat auzi ce spune Sfantul Ioan Evanghelistul : **Atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, incat pe Unul nascut, Fiul Sau, L-a trimis in lume sa mantuiasca neamul omenesc.**

A venit Mantuitorul Iisus Hristos, nu numai sa ne invete ce trebuie sa facem, ci pentru ca sa suferi pentru noi suferinte, batjocuri, scuipari, batai si moarte pe Cruce, pentru ca sa scoata neamul lui Adam din iad, care statea acolo de 5508 ani, cat au fost, de la primul Adam, pana la venirea Noului Adam - Hristos.

Deci, **sa avem catre Dumnezeu inima de fiu**, si sa-L iubim din toata inima. Iar cand am gresit ceva, indata sa cerem iertare si sa alergam la marturisire, ca sa-L impacam pe Dumnezeu, caci l-am separat, ca Domnul niciodata nu tine minte raul. Daca vede ca ne-am intors, se intoarce si El catre noi.

Sa avem catre noi inima de judecator. Adica cum ? Sa ne judecam. Oare, ce gandim noi ii place lui Dumnezeu ? Ce vorbim noi oare ii place lui Dumnezeu ? Ce fac eu acum oare ii place lui Dumnezeu ?

Si indata constiinta ne spune da sau nu. Caci de se va judeca omul pe sine, nu va cadea in judecata lui Dumnezeu ! Sa ne facem judecatori noau insine : " Mai, aceasta nu-i bun ce fac, aceasta nu-i bun ce vorbesc; aceasta nu-i bun ce intentionez eu sa fac ! "

Catre aproapele sa avem inima de mama. Ai vazut o mama buna ? Chiar daca are copii mai multi si daca unul o supara, o nacajeste in fel si chip, ea are mila de toti. Daca vede ca un copil de-al ei a cazut in apa si se ineaca, sau in foc, si striga : " Mama, nu ma lasa ! ", ea uita tot. Uita ca a separat-o si se duce catre dansul si-l scapa, chiar cu riscul vietii.

Ca asa este mama ! Adevarata mama nu mai tine minte raul. Atat iubeste pe copii. Iata, asa trebuie sa avem si noi inima noastra fata de toti. Sa ne fie mila de toti, si de straini si de ai nostri. Asa cere Dumnezeu in Sfanta Evanghelie.

N-ai vazut closca ? Are atati apui si daca i-ai luat numai unul, iti sare in cap, macar ca are multi. Asa si mama cea buna isi pune sufletul pentru copii. Aceasta inima de mama o cere Dumnezeu de la noi. S-o avem fata de toti. Cand a fi unul, care chiar de ne-a facut rau, chiar de ne-a separat, insa cand il vom vedea ca este la necaz, sa sarim sa-l ajutam, ca sa vada el ca noi avem dragoste si nu tinem minte raul pe care ni l-a facut el. Numai asa vom fi fii ai lui Dumnezeu dupa dar.

FOLOSUL DESEI SPOVEDANII

Acum sa spunem pe scurt despre cele cinci foloase ale deseii spovedanii.

Preabunul Dumnezeu a pus in lume Taina aceasta a Spovedaniei, ca daca n-ar fi fost aceasta dupa botez, nimeni nu s-ar putea mantui. Cine reuseste sa faca o spovedanie curata, reuseste sa faca al doilea Botez; dupa cum ati vazut ca zice preotul la molifta : " De vreme ce cu al doilea botez te-ai botezat, dupa randuiala tainelor crestinesti " .

Taina Marturisirii sau a Spovedaniei, este una din cele sapte Taine si cuprinde patru parti.

Prima parte este durerea inimii pentru pacate. Sa-i para rau si sa planga pentru pacatul prin care a separat pe Dumnezeu.

A doua este spovedania prin viu grai la duhovnic.

A treia este facerea canonului, prin hotararea in fata preotului ca-l va face.

A patra parte, cheia Sfintei Spovedanii, este dezlegarea pacatelor, prin punerea mainilor preotului pe capul credinciosului. Acesta, dupa canonul 8 al Sinodului I Ecumenic, se numeste epicleza duhovniciei, adica venirea Duhului Sfant peste capul celui ce s-a marturisit curat. Ca nu se

poate incheia taina Sfintei Spovedanii, decat atunci cand a pus preotul mana pe capul celui ce se marturiseste, dupa cum arhiereul pune mana pe capul diaconului sau al preotului, cand il hirotoneste si vine Duhul Sfânt prin succesiune apostolica.

Deci, la fel si aici, Duhul Sfânt vine prin mana preotului, sa dezlege sufletul care s-a spovedit.

Dar spovedania, fiind o spalare sau un botez duhovnicesc al sufletului, dupa Botezul cel dintai, este o taina prin care se iarta pacatele omului prin dezlegare de la duhovnic si este bine sa se faca cat mai des.

Dumnezeiescul parinte Ioan Gura de Aur zice asa in cartea care se numeste " Putul " sau " Fantana " pe romaneste : " De este cu putinta, o, crestine, si in fiecare ceas sa te marturisesti la duhovnic ". de ce ? Pentru ca nu este clipa si minut cand nu gresim lui Dumnezeu. Deci, daca gresim in fiecare clipa lui Dumnezeu, este prea de nevoie sa se faca deasa spovedanie, sa spalăm sufletul prin marturisire curata cu cainta si canon, pentru ca se innegreste haina sufletului nostru cea curatita la Botez, prin tot felul de pacate, din ceas in ceas si din minut in minut.

In vremea veche a crestinismului patristic, crestinii se marturiseau in fiecare zi la duhovnici. Dar pe vremea aceea se si impartaseau in fiecare zi, cum arata la Fapte : ... **si erau toti in biserică**, cand s-a intemeiat Biserica, **si staruiau in invatatura Apostolilor si in impartasire, in frangerea painii si in rugaciune. ... iar toti cei ce credeau erau laolalta si toate le aveau de obste.**

Astfel s-a intemeiat prima obste apostolica.

Toate le dadeau Bisericii si pe ei insisi se dadeau lui Hristos. Pe vremea aceea, dupa terminarea slujbei, si masa se dadea in biserică, mesele agape. Mai tarziu s-au scos in pridvorul bisericii si pe urma acasa la crestini, fiind binecuvantate de Sfintii Apostoli.

Spovedania se facea la inceput in fiecare zi. Mai tarziu oamenii, rarind cu Sfânta Impartasanie, au rarit-o si cu Sfânta Spovedanie. Si vedeti acum de-abia se mai spovedesc in cele patru posturi. Atata s-a racit credinta si evlavia, mai ales fata de Spovedanie, si chiar de impartasirea cu Preacuratele Taine, care aduc cel mai mare folos si putere de crestere duhovniceasca a sufletelor noastre prin harul Duhului Sfânt, care vine peste noi prin aceste Sfinte Taine.

Aici vom vorbi, nu numai despre Spovedanie, ci despre foloasele desei spovedanii.

Foloasele desei spovedanii sunt cinci.

Primul folos al desei spovedanii, este acela ca pacatul nu prinde radacini in noi si se strica din suflet cuibul satanei.

Diavolul, vazand ca te spovedesti des, te caiesti, te rogi si-l parasti mereu, zice asa : " Degeaba ma ostenesc cu dansul, ca se duce mereu la preot si se spovedeste, si-l dezleaga, si eu nu castig nimic. Mai bine ma duc la cei care dorm, care n-au grija de mentinere, care nu se spovedesc cu anii, ca aceia nu mi se mai impotrivesc !".

Cine se spovedeste des, stie ce a gresit, ca tine minte. Daca nu s-a spovedit de cateva zile : " Mai, ce-am facut ?". El indata isi aduce aminte, iar daca lasa sa treaca o luna sau doua sau poate si un an, de unde sa tina el minte ?

Ca intr-o zi daca s-ar ispiti omul pe sine, stai undeva intr-un unghi de casa, intr-un colt si pandeste-ti gandurile tale numai timp de doua ceasuri, sa vezi in cate feluri umbla mintea. Si la cate pacate se duce daca n-o strunesti cu rugaciunea si cu frica de Dumnezeu. Dar intr-o zi sau doua ? Dar umblând in societate cu lumea si vorbind cu lumea si vazand si auzind, cat se incarca sufletul nostru pe constiinta in fiecare ceas ?

Deci primul folos al desei spovedanii este acesta. Si sa tineti minte ca prin marturisire deasa, pacatele nu pot prinde radacini adanci in inima celui ce se marturiseste.

Al doilea folos al desei spovedanii este ca omul tine minte usor greselile facute de la ultima spovedanie, pe cand cel ce se marturiseste rar, cu anevoie poate sa-si aduca aminte de toate cate a facut. Astfel, multe din pacate raman nespovedite si, prin urmare, neiertate. Pentru aceea diavolul i le aduce aminte in ceasul mortii, dar fara de folos, caci i se leaga limba si nu le mai poate marturisi.

Vai de acela care se duce la marturisire si spune o seama de pacate si o seama nu le spune; sau

le spune si pe acelea, dar nu sincer cum le-a facut. Cauta cuvinte de acoperire; asa de ici de colo, crede el ca poate minti pe Dumnezeu, ca nu stie Dumnezeu cum s-a facut pacatul si in ce fel ? El crede ca trebuie sa-i spuna duhovnicului cateva pacate si, daca l-a dezlegat, este iertat.

Duhovnicul dezleaga numai ce aude; celelalte pacate raman legate, ca acela n-a fost sincer si nicidecum nu reuseste sa se usureze. Deci a doua pricina ca spovedania sa fie buna, trebuie sa fie sincera si curata. Tot ce tine minte omul sa spuna, ca nu-i spune preotului. Preotul e un om de tarana ca si noi. El a primit puterea de a lega si dezlega pacatele, prin lucrarea Duhului Sfânt.

Al treilea folos al celui ce se marturiseste des, chiar daca i s-ar intampla sa cada in pacat de moarte, indata alearga si se marturiseste si **intra in harul lui Dumnezeu, si nu sufera sa aiba pe constiinta greutatea pacatului, fiind** deprins a se curati des prin spovedanie.

Al patrulea folos al deseii spovedanii este ca pe unul ca acesta, **il afl amoartea curatit si in harul lui Dumnezeu,** avand mare nadejde de mantuire.

Dupa marturia Sfantului Vasile cel Mare, diavolul merge totdeauna la moartea dreptilor si a pacatosilor, cautand sa afle pe om in pacate spre a-i lua sufletul.

La cei ce se marturisesc des si curat nu poate afla nimic, deoarece s-au marturisit luand dezlegare pentru pacate.

Al cincilea folos al deseii spovedanii este ca unul ca acesta **se opreste si se infraneaza de la pacate,** aducandu-si aminte ca dupa putine zile se va marturisi din nou si va primi canon de la duhovnic, acesta mustrandu-l pentru cele facute.

Acesta care se spovedeste des, cand isi aduce aminte de rusinea ce-o s-o aiba de la duhovnic, de canonul pe care o sa-l primeasca, se opreste de la pacat. Omul are atata putere impotriva pacatului, ca toti diavoli din iad, daca ar veni, n-au ce-i face, daca vrea sa nu faca pacatul; caci i-a dat Dumnezeu o putere mare, de la Botez, sa biruiasca ispitele diavolilor.

Daca n-as avea puterea aceasta, n-ar fi iad nici pedeapsa pentru pacat. Voi nu auziti in Psaltire ce spune Duhul Sfânt ? **Doamne, caci cu arma buneivoiri ne-ai incununat pe noi.** Si iarasi spune Solomon : **Dumnezeu l-a zidit pe om, l-a lasat in mana sfatului sau.**

Daca vrea sa faca pacatul, il face, daca nu, nu. Diavolul numai ii da in gand, iar el daca este prost si se amageste, il face. Poti sa spui tu in ziua judecatii : " Doamne, diavolul m-a dus la crasma, diavolul m-a dus la muieria cutare, diavolul m-a dus la furat, diavolul m-a dus la betie, diavolul la avort, la toate ! " Iar diavolul vas pune atunci : " Doamne, sa-m i arate martori, ca m-a vazut cand il duceam de mana la crasma, la desfrau sau la avort ! ".

Apoi va zice omului : " Vezi ca esti prost ? Eu ti-am dat in gand sa faci pacatul. Daca ai fost prost, te-ai dus tu singur ! Nu te-am dus eu de man ! Daca m-ai ascultat esti al meu ! ".

Deci prin deasa spovedanie se strica cuibul satanei. Ai vazut cocostarul ? Face cuib pe casa la tine; si-i o pasare foarte fina. Daca i-ai stricat cuibul o data, de doua ori, nu-ti mai vine acolo. Stie ca-i esti dusman. Asa si noi, daca-i stricam cuibul satanei, el nu mai vine repede. Si acesta este un om care tine sufletul curat, ca nu poate suferi pacatele.

Deci al cincilea folos al sfintei spovedanii este indoit. Mai intai ca stricam cuibul satanei din suflet si al doilea ca nu ne gaseste moartea nespovediti.

Cel ce are obicei sa se marturiseasca des, nu lasa rugina pacatului sa se prinda de mintea si inima lui; cine isi pliveste ogorul lui des, simte cand incolteste pacatul si indata il smulge din suflet prin spovedanie. Pe acel amoartea nu-l gaseste nepregatit.

Uite, acum um parinte a murit la noi, duhovnicul Natanail. A venit la mine vineri, s-a spovedit dupa indreptarul de spovedanie pe care il au duhovnicii, s-a impartasit cu Preacuratele Taine, iar peste cateva zile s-a dus la Domnul, zicand rugaciuni.

Acest suflet, desi s-a dus repede, era pregatit. A fost om intelept. Dar noi ce zicem ? " Lasa ca m-oi spovedi la anul ! " . Nu ! Sa nu amanam, ca nu stim cand ne cheama Hristos ! Parintele Natanail n-a stiut ca moare. Dar ingerul Domnului l-a ajutat, fiindca el avea obicei in fiecare saptamana sa vina la marturisit. Nu a avut cand sa se stranga rautatea, ca au fost dezlegate la spovedanie toate pacatele,

pana si cele mai mici.

Sa nu credeti dumneavoastra ca pacatele mici nu sunt grave ! Si pe acelea trebuie sa le marturisim, ca auzi ce spune Evanghelia : **Nimic necurat nu va intra intru imparatia cerurilor.**

Sursa: <http://www.sfaturiortodoxe.ro>